

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΔΡΟΣΙΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ 2021

Η εξαφάνιση των Χριστουγέννων

Ήταν Δεκέμβριος, η τελευταία μέρα του χρόνου. Χιόνιζε ασταμάτητα και η μεγάλη πόλη είχε σκεπαστεί με ένα κατάλευκο πέπλο, ενώ το σούρουπο έπεφτε μουντό. Ο Θάνος γύριζε στο σπίτι του μαζί με τον φίλο του, το Μάρκο. Η ώρα ήταν 6:00 μ.μ. και ο δρόμος, αν και πανέμορφα στολισμένος λόγω των Χριστουγέννων, ήταν ερημωμένος. Εκείνη τη στιγμή, εντόπισαν ένα στενό από το οποίο πίστευαν ότι θα έκοβαν δρόμο, για να φτάσουν στον προορισμό τους. Καθώς το διέσχιζαν, ένιωσαν ένα περίεργο συναίσθημα, σαν κάποιος να τους ακολουθεί. Ξαφνικά, ένα δυνατό φως έκανε αδύνατο να δουν τι συμβαίνει. Μόλις υποχώρησε αυτό, ο Θάνος παρατήρησε ότι ο Μάρκος έλειπε από δίπλα του. Αμέσως, άρχισε να ψάχνει από δω και από κει, πίσω από κάδους και φυτά. Μα ο Μάρκος δεν ήταν πουθενά. Κατατρομαγμένος ξεκίνησε να τρέχει προς το σπίτι του.

Όταν έφτασε, διηγήθηκε στους γονείς του τι συνέβη. Μόλις τελείωσε, εκείνοι του είπαν ότι δεν το πίστευαν και ότι τα έβγαζε από το μυαλό του, για να τραβήξει την προσοχή τους. Ο Θάνος θυμωμένος ανέβηκε στο δωμάτιό του και προσπάθησε να σκεφτεί με λογική και να βάλει τα πράγματα σε μία σειρά. Έφτασε μέχρι και στο σημείο να αναρωτιέται αν φαντάστηκε όλα όσα έγιναν, αλλά ήταν σίγουρος για αυτό που είδε. Θέλοντας να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε κοροϊδέψει ο Μάρκος, τηλεφώνησε στους κοινούς τους φίλους και τους ρώτησε αν είχαν μιλήσει με τον φίλο του. Όλες οι απαντήσεις ήταν αρνητικές. Την επόμενη φορά που συναντήθηκε όλη η παρέα μαζί, και αφού ο Μάρκος έλειπε ήδη δύο ημέρες, ο Θάνος ήταν αγχωμένος για αυτόν, γιατί ήταν ορφανός και κανείς δεν θα τον έψαχνε. Έτσι, αποφάσισε να πει στους φίλους του τι έγινε εκείνο το βράδυ. Στην αρχή κανείς δεν τον πίστεψε, όμως είχε ένα σχέδιο· τους πήγε σε όλα τα μέρη που μπορεί να ήταν ο Μάρκος. Δεν τον βρήκαν, οπότε και οι φίλοι του είχαν αρχίσει να τον παίρνουν στα σοβαρά. Το απόγευμα της επομένης, έψαξαν πληροφορίες για εξαφανίσεις στην πόλη τους. Βρήκαν άλλη μία που είχε γίνει πριν πολλά χρόνια στο ίδιο στενό. Οι φίλοι της Νόρας, του κοριτσιού που εξαφανίστηκε, δεν ζούσαν όλοι, αλλά μπόρεσαν να εντοπίσουν τρεις που ζούσαν σε ένα κοντινό γηροκομείο. Τους επισκέφτηκαν. Στο γηροκομείο ήταν πάρα πολύ γιορτινά· στολισμένα δέντρα, γιρλάντες, φωτάκια παντού, μα οι τρεις φίλες της Νόρας φαινόταν υπερβολικά στεναχωρημένες. Όταν έπιασαν τη συζήτηση μαζί τους και τους είπαν για τον Μάρκο, εκείνες τους απάντησαν ότι ακριβώς το ίδιο είχε συμβεί και στη φίλη τους, ότι δηλαδή δεν τη βρήκαν, όσο κι αν έψαχναν, και ότι τα Χριστούγεννα πλέον δεν έχουν τη χαρά που είχαν για εκείνες. Ήταν η αγαπημένη τους γιορτή, αλλά τώρα είναι μέρες πένθους. Μετά, τους είπαν ότι λίγους μήνες αργότερα από την εξαφάνιση της φίλης τους βρήκαν ότι είχαν γίνει πάρα πολλές εξαφανίσεις ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Όλες ήταν ίδιες, όλες γινόντουσαν την παραμονή των Χριστουγέννων στο συγκεκριμένο στενό και από μία παρέα παιδιών εξαφανιζόταν μόνο το ένα, όμως, ό,τι και αν έλεγαν οι υπόλοιποι, κανείς δεν τους πίστευε. Η πρώτη εξαφάνιση ήταν η πιο τραγική και, μάλλον, και ο λόγος που γινόντουσαν οι υπόλοιπες. Σε αυτήν, όταν κανένας δεν πίστεψε τον φίλο του παιδιού που εξαφανίστηκε, εκείνος καταράστηκε το στενό, έτσι ώστε κάθε χρόνο να γίνεται μία τέτοια εξαφάνιση· μετά πήδηξε από έναν γκρεμό, κανένας δεν τον είδε ξανά. Στο τέλος, τους έδωσαν αυτή

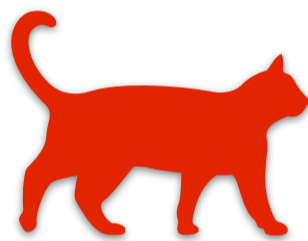
τη συμβουλή: «Σταματήστε να ψάχνετε, δε θα βρείτε τίποτα, ζήστε τη ζωή σας, μην την καταστρέψετε, όπως το κάναμε εμείς».

Τα παιδιά, βέβαια, δεν σταμάτησαν· αγαπούσαν τόσο πολύ τον φίλο τους, που δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι δεν θα τον ξανάβλεπαν. Για πολλά χρόνια έψαχναν, μα κανείς δεν είχε νέα από τον Μάρκο. Έτσι, αποφάσισαν να κλείσουν για πάντα το στενό, ώστε να μη γίνει καμία εξαφάνιση ποτέ ξανά. Και αυτό έγινε. Μπορεί να κουράστηκαν για πολύ καιρό, να έχασαν τον φίλο τους, μα έκαναν σίγουρο ότι κανένας άλλος δεν θα ζήσει αυτό που έζησαν εκείνοι. Τα Χριστούγεννα έγιναν για εκείνους μία υπενθύμιση ότι από οτιδήποτε κακό πάντα μπορεί να προκύψει κάτι καλό.

Ιουλία-Λιάνα Αμπουλού

Ελένη-Κυριακή Κατέχη

Ειρήνη Βενιέρη

Πρέπει τώρα να σας πω την ιστορία μιας γάτας. Δεν ήταν όμορφη , ούτε χαδιάρα. Ήταν, ίσως, η πιο άσχημη γάτα που έχω γνωρίσει. Δεν ήταν καν δική μου. Όμως, μου έκανε ένα θαυμάσιο χριστουγεννιάτικο δώρο.

Ήταν βράδυ , παραμονή Χριστουγέννων. Είχα πάει μαζί με την οικογένειά μου σε ένα εστιατόριο κοντά στην γειτονιά που μένω. Δεν έχω αδέρφια, και τα άτομα που ήταν μαζί μας δεν ήταν στην ηλικία μου , για να μπορούσα να ασχοληθώ με κάποιον και να μην πλήττω.

Κάποια στιγμή , στο διπλανό τραπέζι , κάθισε μία άλλη οικογένεια με δύο αγόρια της ηλικίας μου. Καθώς στο τραπέζι που ήμουν δεν με πρόσεχε κανείς , ακολούθησα τα δυο αγόρια , που είχαν βγει έξω , στην αυλή του εστιατορίου. Σα μικρό κοριτσάκι που ήμουν και γω, έκανα πολυ εύκολα φιλίες. Έτσι, λοιπόν, ρώτησα τα αγόρια , αν ήθελαν να γίνουν φίλοι μου. Τα αγόρια δέχτηκαν και ύστερα συστηθήκαμε. Ο Βασίλης και ο Κωσταντίνος μου φάνηκαν πολύ ευγενικά παιδιά.

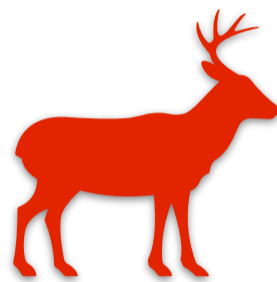
Αφού γνωριστήκαμε καλύτερα , χωρίς δεύτερη σκέψη τους ζήτησα να παίξουμε με τα γατάκια γύρω απο το μαγαζί , γιατί είχα και έχω μεγάλη αδυναμία στα γατάκια. Ήταν έξι μωρά γατάκια μαζί με την μητέρα τους. Τα μωρά της ήταν πανέμορφα και χαδιάρικα. Αντίθετα, η μητέρα τους ήταν ίσως η πιο άσχημη γάτα που είχα δει , δεν ήταν καν χαδιάρα ·ήταν λίγο άγρια.

Μετά από μισή ώρα, η οικογένεια των αγόριών και η δική μου μας φώναξαν για φύγουμε. Η μαμά δε φάνηκε θυμωμένη που είχα φύγει χωρίς να τη ρωτήσω· λογικά με την κουβέντα θα ξεχάστηκε. Μαζέψαμε τα πράγματά μας , πλήρωσε για όλους μας ο πατέρας των αγοριών και βγήκαμε έξω από το μαγαζί, έτοιμοι να φύγουμε. Δεν ήθελα, όμως, να αφήσω το γατάκι με το

οποίο έπαιζα όσο ήμουν εκεί. Ρώτησα την μαμά και τον μπαμπά αν μπορούσαμε να το πάρουμε για συντροφιά στο σπίτι , αλλά αυτοί, βέβαια, αρνήθηκαν , γιατί ήταν μικρό και θα ήθελε τη μαμά του και τα αδέρφια του. Στη συνέχεια, όμως, η μητέρα των μωρών, σα να κατάλαβε τι συζητούσα με τους γονείς μου , έσπρωξε με το πόδι το γατάκι της προς εμένα και τους γονείς μου.

Η μαμά μου πήρε στην αγκαλιά της το γατάκι και πήγε στο αυτοκίνητο. Ο μπαμπάς με πήρε από το χέρι και τους ακολουθήσαμε. Όταν φτάσαμε στο αυτοκίνητο και αποχαιρετήσαμε τον Βασίλη , τον Κωσταντίνο και τους γονείς τους , ξεκινήσαμε για το σπίτι. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι, είχα στην αγκαλιά μου το γατάκι και σκεφτόμουν πως αυτή η γάτα μου έκανε το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο.

ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗ ΝΤΟΡΙΤΑ

“ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ”

Ήταν Δεκέμβριος, η τελευταία ημέρα του χρόνου. Χιόνιζε ασταμάτητα· η μεγάλη πόλη είχε σκεπαστεί με ένα κατάλευκο πέπλο, ενώ το σούρουπο έπεφτε μουντό. Είχε κοπεί το ηλεκτρικό ρεύμα, είχαν παγώσει οι σωλήνες της υδροδότησης, μόνο μία λάμψη έβγαινε από την οθόνη του κινητού μου, όταν ένας εκκωφαντικός θόρυβος διαπέρασε τους τοίχους του σπιτιού μου.

Ήταν το ξυπνητήρι. Το είχα ρυθμίσει να χτυπήσει, πριν χαράξει ο ήλιος. Οι γονείς μου είχαν ξαπλώσει πριν μισή ώρα· έκλεισα γρήγορα το ξυπνητήρι, για να μη σηκώσω την γειτονιά στο πόδι. Φέτος θα κατάφερνα το ακατόρθωτο, κάτι που κανένα άλλο παιδί στον κόσμο δεν έχει καταφέρει: να δω, επιτέλους, τον Αϊ Βασίλη! Χρόνια τώρα προσπαθούσα να τον «πιάσω», μα κάθε φορά με έπαιρνε ο ύπνος. Αλλά φέτος θα τα καταφέρω, θα τον συναντήσω.

Έτσι, έβαλα τα βασικά σε μια τσάντα και ξεκίνησα αργοπερπατώντας για το σαλόνι του σπιτιού μου· εκεί ήταν το θεόρατο δέντρο που βρισκόταν στη μέση του σαλονιού. Κατευθείαν το βλέμμα μου καρφώθηκε στο λαμπερό αστέρι στην κορυφή του δέντρου. Φώτιζε το θεοσκότεινο δωμάτιο και μου δημιουργούσε ένα αίσθημα γαλήνης και ηρεμίας· θα ήταν ο φωτεινός σύντροφός μου σε αυτήν την συναρπαστική περιπέτεια.

Δίπλα από το δέντρο υπήρχε ένα παλιό σαρακοφαγωμένο τραπέζι, στολισμένο με ένα μεταξωτό τραπεζομάντηλο. Έσπρωξα τις καρέκλες και χώθηκα μέσα. Δεν ήταν και πολύ ευρύχωρο αλλά θα μπορούσε να με φιλοξενήσει για ένα βράδυ. Έτσι, λοιπόν, άπλωσα την κουβέρτα που είχα μαζί μου και άρχισα να παρακολουθώ το έλατο· είχε βραδιάσει για τα καλά πλέον. Καθόμουν αμίλητος για ώρα κάτω από το τραπέζι του σαλονιού. Τα μάτια μου ήταν

καρφωμένα στο δέντρο, το παρατηρούσα. Ένα έλατο ψηλό, γεμάτο με μπάλες, στολίδια, φωτάκια και κάθε λογής πράγματα. Και κάτω από το δέντρο μια μικρή φάτνη· γύρω της οι τρεις μάγοι με τα δώρα από την μακρινή Ανατολή, που κρατούσαν λιβάνι, χρυσό και σμύρνα. Αριστερά ο Ιωσήφ, δεξιά η Παναγία και στη μέση ο μικρός Χριστούλης. Με αυτά πέρασε η ώρα και με πήρε ο ύπνος.

Ξαφνικά, ένας δυνατός γδούπος με έκανε να ξυπνήσω· πετάχτηκα, άνοιξα το κινητό μου. Η ώρα ήταν 12:00 τα μεσάνυχτα. Άκουγα καμπανάκια από την σκεπή. Τότε δύο μεγάλες κόκκινες μπότες εμφανίστηκαν στο τζάκι. Δεν έχασα χρόνο και ξεμύτισα από την κρουφώνα μου· δεν πίστευα τι έβλεπα. Μπροστά μου στεκόταν ένας παχουλός και ψηλός γέροντας με μία άσπρη μακριά γενειάδα, ένα κόκκινο παλτό, ένα κόκκινο φαρδύ σκούφο- με μία άσπρη φούντα να κρέμεται- και ένα χαμόγελο που τον σημάδευε στα χείλη: ήταν ο Αϊ Βασίλης.

Ήμουν τρομαγμένος, καθώς μέσα μου δεν περίμενα ποτέ να τον βρω και τώρα ήταν μπροστά μου. Μου είπε να αγγίξω το πανωφόρι του και ακριβώς αυτό έκανα. Ξαφνικά, βρέθηκα στη σκεπή του σπιτιού. Μπορούσα να δω όλη την πόλη από εκεί πάνω, ήταν όλα χιονισμένα. Ξάφνου, ένα έλκηθρο εμφανίστηκε από το πουθενά, ένα χρυσοστόλιστο έλκηθρο. Πάνω σε αυτό ήταν τρία μικρά κοντοπίθαρα ζωτικά που όλο γελούσαν και έκαναν πλάκες μεταξύ τους. Πίσω ήταν ένας σάκος γεμάτος με δώρα και παιχνίδια. Το έλκηθρο το οδηγούσαν έξι τάρανδοι: ο Ντάσνερ, ο Ντάνσερ, ο Πράνσερ, ο Ντόντερ, ο Μπρίτζεν και ο Ρούντολφ.

Έτσι όπως χάζεσα τους τάρανδους, ο Άγιος Βασίλης με ρώτησε αν θέλω να με πάει μία βόλτα με το έλκηθρο και έτσι έγινε. Ανέβηκα πάνω στο έλκηθρο και, πριν το καταλάβω, πετούσα στα σύννεφα. Έβλεπα την πόλη και τα σπίτια μικροσκοπικά. Ήμουν πολύ χαρούμενος και ενθουσιασμένος, όμως αυτή η χαρά δεν κράτησε πολύ, καθώς γλίστρησα και άρχισα να πέφτω από πολύ ψηλά. Ξαφνικά όλα σκοτείνιασαν.

Το πρωί βρέθηκα κάτω από το τραπέζι του σαλονιού· με είχε πλακώσει το πάπλωμα. Ήμουν ράκος, είχα πιαστεί και πονούσα. Κοίταξα το κινητό μου, ήταν 7:00 το πρωί. Σηκώθηκα, είχε πλέον ξημερώσει. Στην αρχή στεναχωρήθηκα, γιατί νόμισα ότι όλα ήταν ένα όνειρο. Τότε κοίταξα κάτω από το δέντρο· εκεί είδα ένα δώρο και ένα γράμμα. Πήρα το γράμμα, το άνοιξα και το διάβασα. Έλεγε:

“Αγαπητέ Νικόλα,

Ελπίζω να σου άρεσε η χθεσινή βραδιά και να πέρασες καλά. Ήθελα να σου πω ότι δεν πρέπει να αφήνεις τον στόχο που έχεις βάλει, όσο δύσκολος κι αν φαίνεται!

Υ.Γ: Καλά Χριστούγεννα. ΧΟ,ΧΟ,ΧΟ!!!!”

Αποστολέας: Άγνωστος

Νικόλας Κιοσπές

Τμήμα: Α3

Χριστουγεννιάτικη Ιστορία

Ήταν Δεκέμβριος, η τελευταία μέρα του χρόνου. Χιόνιζε ασταμάτητα και η μεγάλη πόλη είχε σκεπαστεί με ένα κατάλευκο πέπλο, ενώ το σούρουπο έπεφτε μουντό. Είχε κοπεί το ηλεκτρικό ρεύμα, είχαν παγώσει οι σωλήνες της υδροδότησης, μόνο μια λάμψη έβγαινε από την οθόνη του κινητού μου. Τότε με φώναξε η μητέρα μου στο σαλόνι. «Είμαστε ήδη τρεις μέρες χωρίς νερό και ρεύμα, πρέπει να σταματήσεις να χαζολογάς στο κινητό σου και να βοηθήσεις τον πατέρα σου να φτιάξετε τη γεννήτρια!», μου είπε η μαμά. Αναστέναξα, πήρα το παλτό μου και το μπουφάν μου και κατέβηκα στο υπόγειο. Προσπαθούσαμε τρεις ώρες να τη φτιάξουμε, αλλά δεν τα καταφέραμε. Τότε χτύπησε το κουδούνι. Ο μικρός μου αδελφός άνοιξε την πόρτα και απ' έξω περίμενε ο κύριος Γιώργος, ο γείτονάς μας. «Μήπως έχετε ένα ζευγάρι μπότες να μου δανείσετε;», ρώτησε αγχωμένος. «Στο υπόγειο έχει ένα ζευγάρι», απάντησε η μητέρα μου. Ο κύριος Γιώργος κατέβηκε τις σκάλες και μπήκε από την πόρτα του υπογείου. Τότε μας είδε να φτιάχνουμε τη γεννήτρια και μας κοιτούσε για πέντε λεπτά. «Χρειάζεται πετρέλαιο!», μας είπε. Εγώ και μπαμπάς μου κοιταχτήκαμε και αρχίσαμε να γελάμε. «Εδώ και τρεις ώρες προσπαθούμε να το φτιάξουμε και δεν είχαμε πάρει χαμπάρι ότι λείπει το πετρέλαιο!», είπε ο μπαμπάς μου. Ο κύριος Γιώργος πήρε τις μπότες, είπε ευχαριστώ και έφυγε.

Ήταν βράδυ, τρεις ώρες πριν την αλλαγή του χρόνου. Εγώ και η οικογένειά μου παίζαμε ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, ώσπου μου ήρθε μια φαινή ιδέα: με κεριά και παλτά να πάμε έξω στον δρόμο να τραγουδήσουμε στους γείτονές μας. Κατεβήκαμε τις σκάλες και βγήκαμε από την εξώπορτα. Εκείνη τη στιγμή αρχίσαμε όλοι μαζί να περπατάμε τραγουδώντας τα κάλαντα σε όλη τη γειτονιά. Καθώς προχωρούσαμε, οι κάτοικοι των σπιτιών έβγαιναν στα μπαλκόνια και κατέβαιναν για να τραγουδήσουν μαζί μας. Έτσι, όλο και πιο γρήγορα κάναμε όλους τους ανθρώπους να χαρούν την αλλαγή του χρόνου. Σταματήσαμε σε μια πλατεία και μετρήσαμε αντίστροφα «Πέντε... τέσσερα... τρία... δύο... ένα... Καλή χρονιά!», φώναξαν όλοι δυνατά και άρχισαν να αγκαλιάζονται.

Το επόμενο πρωί σκεφτόμουν τι είχε συμβεί την προηγούμενη μέρα και ένιωθα περήφανη για την ιδέα που είχα. Κατευθύνθηκα προς το σαλόνι και όλο το σπίτι είχε γεμίσει με μια λαχταριστή μυρωδιά που σου έσπαγε τη μύτη. Κάθισα στον πάγκο και η μητέρα μου έδωσε ένα ποτήρι γάλα και ένα πιάτο με τα πιο νόστιμα μπισκοτάκια του κόσμου! Βγήκα έξω και όλοι μου οι φίλοι με περίμεναν να παίξουμε με το χιόνι.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή τη μέρα της ζωής μου!

‘‘Το καλύτερο βράδυ της ζωής μου’’

Ήταν Δεκέμβρης, τελευταία μέρα του χρόνου. Χιόνιζε ασταμάτητα και η μεγάλη πόλη είχε σκεπαστεί με ένα κατάλευκο πέπλο. Ενώ το σούρουπο έπεφτε μουντό, είχε κοπεί το ηλεκτρικό ρεύμα, είχαν παγώσει οι σωλήνες της υδροδότησης και μόνο μια λάμψη έβγαινε από την οθόνη του κινητού μου.

Ενώ κοιμόμουν, άκουσα έναν παράξενο ήχο από το σαλόνι. Φοβήθηκα λίγο, αλλά πήγα κάτω να δω, αν είχε μπει κάποιος κλέφτης. Με το που κατέβηκα, είδα ένα ζωτικό να προσπαθεί να μας πάρει τα στολίδια από το δέντρο. Μόλις με είδε, άρχισε να τρέχει, ενώ εγώ προσπαθούσα να το πιάσω. Τελικά κατάφερε και μου ξέφυγε από το παράθυρο. Εκείνη τη στιγμή, έβαλα μπουφάν και έτρεξα να το προλάβω.

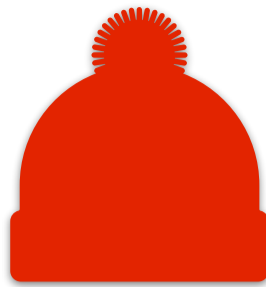
Με το που βγήκα έξω, είδα τα πάντα χιονισμένα. Ο ουρανός ήταν ροζουλί, τα αστέρια έλαμπαν. Ξαφνικά, όπως το κυνηγούσα, μπήκαμε σε έναν μαγικό κόσμο. Γύρω μου έβλεπα παντού ζωτικά και νεράιδες. Μετά από κανά δεκάλεπτο κυνηγητού, επιτέλους το έφτασα. Στην αρχή με φοβόταν - τα ζωτικά φοβούνται τους ανθρώπους - κι εγώ προσπαθούσα να του πω ότι δε θα του έκανα κακό.

Αφού λοιπόν το έπεισα ότι δεν κινδύνευε από μένα, μου γνώρισε την αδελφή του, την Αναστασία· ήταν μια πανέμορφη νεράιδα. Έπειτα, με οδήγησαν σε ένα παγοδρόμιο να κάνουμε πατινάζ, μετά με πήγαν να φάμε ζαχαρωτά και να μου γνωρίσουν τους φίλους τους. Όλοι ήταν πολύ καλοί μαζί μου. Δεν περίμενα ποτέ ότι θα με υποδέχονταν τόσο καλά. Όμως, έπρεπε να φύγουμε, γιατί ήθελαν να με πάνε και σε άλλα δύο μέρη. Τους χαιρέτησα όλους και φύγαμε.

Με πήραν από το χέρι κι αρχίσαμε να πετάμε. Με πήγαν στο χωριό των νεράιδων, όπου τα έβλεπα όλα από ψηλά. Είχε πολλά κάστρα και άσπρα δέντρα. Μετά, αφού φύγαμε από 'κει, με πήγαν στο χωριό του Άι - Βασίλη, για να δω τα ελαφάκια και να πιω ζεστή σοκολάτα. Τα σπιτάκια ήταν μπορντό και κόκκινα και υπήρχαν στολίδια παντού. Κατεβήκαμε κάτω, είδα από κοντά τα ελαφάκια και τα τάισα καρότα. Το ένα το έλεγαν Ρούντολφ. Αφού τα χαιρέτησα, ήπιαμε μια ζεστή σοκολάτα και με πήγαν πίσω στο σπίτι μου.

Ευτυχώς, οι γονείς μου δεν ήταν σπίτι, καθώς είχαν πάει με τις αδελφές μου για ψώνια κι εγώ είχα μείνει σπίτι, γιατί ήμουν λίγο κρυωμένη. Ένιωσα πολύ ωραία, γιατί γνώρισα ζωτικά για πρώτη φορά από κοντά. Μέχρι σήμερα, είναι τα καλύτερα Χριστούγεννα για μένα!

ΑΡΙΑΔΝΗ ΠΛΑΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Παραμονή Χριστουγέννων»

Είναι παραμονή Χριστουγέννων. Βράδυ και το κρύο έξω τσουχτερό. Το χιόνι σαν άσπρο σεντόνι σκεπάζει τους δρόμους του. Η ομίχλη ξεχυνόταν και τρύπωνε σε κάθε χαραμάδα και κλειδαρότρυπα κι ήτανε τόσο πυκνή που τα σπίτια αχνοφαίνονταν.

Άρχισε να ακούγεται, σαν κάποιος να φώναζε δυνατά. Κάποιοι ήχοι τράβηξαν αμέσως την προσοχή του Άγιου Βασίλη. Όλοι αναρωτήθηκαν μήπως τα ξωτικά είχαν σκαρώσει κάτι.

Ο Άγιος Βασίλης σταμάτησε να μιλάει, σηκώθηκε και είπε με βροντερή φωνή: «Μα τι ακούγεται έτσι;» Έπειτα, σηκώθηκαν όλοι μαζί και άρχισαν να κατεβαίνουν τις ξύλινες σκάλες του σπιτιού. Μόλις έφτασαν κάτω, ο Άγιος Βασίλης και η Αγιοβασιλίνα παρατήρησαν ότι οι φωνές έρχονταν από μέσα από το παλιό μπαούλο στο οποίο είχε μαζέψει η Αγιοβασιλίνα τα παλιά παιδικά παραμύθια όλων των εποχών. Ανοίγοντας το μπαούλο, τι να δουν... Ξαφνικά, όλοι οι ήρωες των παραμυθιών άρχισαν να βγαίνουν έξω ένας-ένας. Βγήκε η Κοκκινοσκουφίτσα, ο λύκος, τα τρία γουρουνάκια, ο Πινόκιο, η Χιονάτη και οι επτά νάνοι, ο Μικρός Πρίγκηπας, η Ωραία Κοιμωμένη, ο Αλαντίν, η Σταχτοπούτα και ο Κοντορεβουθούλης.

Στρώθηκαν αμέσως στη δουλειά. Χύθηκαν στα όνειρα των παιδιών, τα ταξίδευαν σε κόσμους μαγικούς, τόπους μακρινούς και παραμυθένιους.

Από τότε τα παιδιά άρχισαν να ζητούν παραμύθια και ιστορίες από τους γονείς τους.

Έτσι, έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Δήμητρα Κεντιρλόγλου Β2

Χριστουγεννιάτικη ιστορία

Είμαι 12 χρονών και δεν ξέρω τίποτα από Χριστούγεννα, δεν έχω δει ποτέ έλατο μήτε στολίδια. Δεν έχω δει ποτέ πολύχρωμα φωτάκια να αναβοσβήνουν και να σου γεμίζουν την ψυχή χαρά. Η ζωή μου είναι μόνο ριγέ πιτζάμες που δεν έχουν πλυθεί ποτέ.

Φοβάμαι τους στρατιώτες που δέρνουν τους ανθρώπους χωρίς να έχουν κάνει τίποτα κακό. Μας βάζουνε να φτιάχνουμε καλύβες 16 ώρες κάθε μέρα και δεν τους νοιάζει αν βρέχει ή χιονίζει. Απαγορεύεται να μιλάμε και να ξεκουραζόμαστε· αν σε πιάσουν να καταπατάς τους κανόνες σε σκοτώνουν ή σε δέρνουν χωρίς έλεος. Ξεκουραζόμαστε την ώρα που τρώμε το σάπιο και σιχαμερό φαγητό που μας δίνουν, αν είμαστε τυχεροί, γιατί μερικές φορές δεν μας ταΐζουν καθόλου. Το βράδυ μπαίνουμε σε ξύλινες καλύβες με κουκέτες. Είμαστε τόσο πολλοί, που σε ένα κρεβάτι κοιμούνται τρεις. Δεν έχουν παράθυρα, μόνο μία σιδερένια πόρτα που κλειδώνει. Είναι τόσο αποπνικτικά, που έχω λιποθυμήσει αρκετές φορές. Αυτό το μέρος μυρίζει απαίσια. Παντού υπάρχουν ποντίκια που τρώνε ψοφίμια, μουχλιασμένα φαγητά και πολλά ανθρώπινα απόβλητα.

Η χειρότερη, όμως, μυρωδιά προέρχεται από την ψηλή καμινάδα που κάθε τρεις μέρες απελευθερώνει μαύρο καπνό. Οι φίλοι μου και η οικογένειά μου αρχίζουν να εξαφανίζονται χωρίς να ξέρω τον λόγο. Πρώτος ήταν ο θείος Άλεξ που τον πυροβόλησαν γιατί έσκαβε κάτω από το συρματοπλεγμα. Ο φίλος μου ο Σμέρκ εξαφανίστηκε πολύ νωρίς, όπως και ο πατέρας μου, γιατί είχαν πολύ μικρό αριθμό. Ακολούθησε ο Βαλέτ, που πάντα με ενθάρρυνε και έλεγε πως θα περάσει όλο αυτό και, όταν περάσει, θα κάνουμε μεγάλη γιορτή.

Τότε μάθαμε πως τα Χριστούγεννα δεν είναι μία λέξη μόνο. Είναι φως, αγάπη και ζεστή σάλτσα γύρω από το στόμα μας. Είναι στολισμένα έλατα με πολύχρωμα φωτάκια και μουσική που σου τονώνει το ηθικό. Ο Ζιλμέρ μου έπαιζε φουσαρμόνικα τα πρωινά, για να μου φτιάξει την διάθεση, και να ξεχνάω για λίγο τον πατέρα μου και τους δύο φίλους μου. Η μόνη οικογένεια που μου έχει μείνει είναι ο αδερφός μου ο Σερίφ.

Τα πράγματα πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο. Η καμινάδα βγάζει καπνό κάθε μέρα, για περισσότερες ώρες από το συνηθισμένο.

Μία μέρα μπαίνουν στην καλύβα μας δέκα στρατιώτες και μας αναγκάζουν να πάμε στο κτίριο με την καμινάδα. Όσοι διαμαρτύρονταν, τους σκότωναν απευθείας. Τελευταία, όμως, στιγμή κατάφερα και κρύφτηκα κάτω από μία κουκέτα. Κλείνω τα μάτια μου και τα βλέπω όλα μπροστά μου. Όλη μου η οικογένεια και οι φίλοι καθόμαστε γύρω από το γιορτινό τραπέζι. Όλοι είμαστε χαρούμενοι και περιμένουμε την ροδοψημένη γαλοπούλα. Κοιτάζω τα αναμμένα κεριά και σκέφτομαι πόση χαρά έχω μέσα μου. Καταλαβαίνω ότι δεν με νοιάζει τόσο η μυρωδιά από τον φούρνο, αλλά πως είμαστε όλοι μαζί. Τα μάτια της μαμάς μου λάμπουν από ευτυχία. Ο πατέρας μου έχει κοκκινίσει από το κρασί και γελάει ασταμάτητα. Ο αδελφός μου μπουκώνεται στα γλυκά και εγώ δεν πιστεύω στα μάτια μου.

Ζω ένα όνειρο. Είναι Χριστούγεννα !!!

Αλέξανδρος Ζαραφωνίτης

Μια Χριστουγεννιάτικη ιστορία

Παραμονή Χριστουγέννων. Σκυμμένος πάνω από τον υπολογιστή του ο πατέρας του μικρού Γιωργάκη δούλευε ασταμάτητα. Κάθε χρόνο, στη γειτονιά τους διαλέγουν κάποιον για να κάνει τον λατρεμένο στα παιδιά Άγιο Βασίλειο. Φέτος ήταν η σειρά του...

Του είχαν μείνει λίγες μέρες για να πάρει τα δώρα όλων των παιδιών· βλέπετε δεν είχε προλάβει να το αγοράσει από πιο πριν, γιατί δούλευε, οπότε έπρεπε να τα κάνει όλα σήμερα. Είχε μπει σε όλα τα site για να βρει ακριβώς τα παιχνίδια που του είχαν ζητήσει τα παιδιά και τα είχε βρει όλα. Όμως, είχε ξεχάσει ένα τελευταίο μικρό γραμματάκι. Το άνοιξε και άρχισε να το διαβάζει βιαστικά. Περίμενε να δει το όνομα κάποιου παιχνιδιού, αλλά δεν έβρισκε τίποτα. Τότε άρχισε να το διαβάζει προσεκτικά. Είδε ότι αυτό το παιδί δεν ήθελε κάποιο αυτοκινητάκι ή κάποια κούκλα. Το μόνο που ζητούσε και το έγραφε κιάλας με κεφαλαία γράμματα, ήταν...

ΦΙΛΟΥΣ. Η έκπληξή του ήταν ακόμη μεγαλύτερη, όταν διαπίστωσε τον αποστολέα του μικρού αυτού γράμματος: ήταν ... ο γιος του!

Ο πατέρας λυπήθηκε πολύ, καθώς διαπίστωσε ότι ο γιος του, μετά την πρόσφατη μετακόμισή τους, αισθανόταν αρκετά μόνος στην καινούργια τους γειτονιά. Τότε ήταν που πήρε μια μεγάλη απόφαση: φέτος δεν θα έπαιρνε παιχνίδια στα γειτονόπουλα, αλλά θα τους μάθαινε την αξία της παρέας, της συντροφικότητας και του ομαδικού παιχνιδιού.

Αφού πέρασαν μερικές μέρες, είχε φτάσει πλέον παραμονή Πρωτοχρονιάς. Ήταν η μέρα που όλα τα παιδιά ανυπομονούσαν να έρθει. Τα παιδιά ξύπνησαν ενθουσιασμένα και έτρεξαν στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, για να αντικρύσουν τα δώρα που είχαν ζητήσει από τον γενναιόδωρο Άγιο των γιορτών. Όμως, το δέντρο όλων δεν είχε τίποτα από κάτω. Κοίταξαν λίγο καλύτερα και πρόσεξαν ένα μικρό χαρτάκι που έγραφε: *“Ο Άγιος Βασίλης θέλει να σας γνωρίσει...Θα σας περιμένει όλους στο γειτονικό παρκάκι, όπου θα έχετε την τιμή να τον γνωρίσετε και να τον δείτε από κοντά”*. Τι τύχη, σκέφτηκαν όλα. Από όλα τα παιδιά του κόσμου, ο Άγιος Βασίλης διάλεξε αυτά. Σίγουρα τα δώρα που θα τους μοίραζε θα ήταν εντυπωσιακά.

Την επόμενη μέρα πήγαν όλοι στο σημείο που τους είχε πει ο Άγιος Βασίλης και περίμεναν με ανυπομονησία. Ήταν όλα εκεί...και πρώτος πρώτος ο Γιωργάκης. Περίμεναν για κάμποση ώρα. Ο Άγιος Βασίλης πουθενά...Και περίμεναν...και περίμεναν...μέχρι που βαρέθηκαν. Δε γνωρίζονταν καλά μεταξύ τους. Όλα τους κλεισμένα μέσα στα σπίτια τους, προτιμούσαν να χάνονται ώρες στις ιστορίες της οθόνης και των βιντεοπαιχνιδιών τους. Τότε άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους, να γνωρίζονται...Ήθελαν να τρέξουν, να παίξουν, να φωνάξουν δυνατά. Έπαιξαν ποδόσφαιρο, κυνηγητό και κρυφτό. Χόρευαν, γελούσαν με την καρδιά τους ανέμελα και σιγά σιγά ξέχασαν τον λόγο που είχαν μαζευτεί όλα μαζί.

Ξαφνικά ακούστηκαν κάτι κουδουνάκια. Τα παιδιά γύρισαν... και τι να δουν! **“Ο Άγιος Βασίλης”**, φώναξαν όλα μαζί αρμονικά. Ο Άγιος Βασίλης ήρθε πιο κοντά και τους είπε: *“Γεια σας μικρά μου παιδιά. Σήμερα δεν ήρθα εδώ για να δώσω παιχνίδια ή δώρα αλλά, αντιθέτως, για να σας χαρίσω το πιο πολύτιμο δώρο της ζωής: τη φιλία που, όπως βλέπω, έχετε ήδη κερδίσει. Πλέον έχετε όλοι σας αξιόπιστους, τρυφερούς φίλους που δεν θα σας αφήσουν ποτέ μόνους. Αυτό, παιδιά, είναι το μεγαλύτερο δώρο που μπορώ να σας κάνω! Χο, χο,χο”*, είπε και έφυγε...Τα παιδιά χαιρέτησαν τον Άγιο Βασίλη και ευχήθηκαν καλή χρονιά σε όλους τους νέους τους φίλους. Ποιός θα το περίμενε ότι από ένα μικρό γράμμα όλα τα παιδιά της γειτονιάς πήραν φέτος το καλύτερο δώρο που θα μπορούσαν να έχουν!!!

Καλές και ευτυχισμένες γιορτές σε όλους!!!!

Δήμητρα Σαραντάρη (A4)

Παραμονή Χριστουγέννων. Σκυμμένος πάνω από τον υπολογιστή του, ο κύριος Γρουσούζης δούλευε ασταμάτητα. Κοίταξε από το παράθυρο το χιονισμένο τοπίο. Οι νιφάδες έπεφταν στο έδαφος και σχημάτιζαν ένα πυκνό στρώμα. Δυο τρία παιδιά έπαιζαν έξω στο χιόνι.

Ένα από αυτά, κατά λάθος, πέταξε στο παράθυρο του γραφείου του κυρίου Γρουσούζη μια χιονόμπαλα. Τότε, ο Γρουσούζης πετάχτηκε από την ταραχή του. Θυμήθηκε τα παιδιά του χρόνια, τον φίλο του που τον συνόδευε στα κάλαντα και τις στιγμές που πέρναγαν μαζί.

Ο Γρουσούζης είχε πολλά χρόνια να διασκεδάσει, γιατί είχε αφοσιωθεί στη δουλειά του. Σηκώθηκε από την καρέκλα, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε κατάματα το μικρό παιδί. Το παιδί τρομαγμένο του ψέλλισε ένα «συγγνώμη». Ο Γρουσούζης του χαμογέλασε και του είπε ότι δεν τον πείραζε. Μετά, γύρισε ξανά στο γραφείο του, όμως δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στη δουλειά του. Σκεφτόταν πόσο όμορφα παιδικά χρόνια είχε περάσει...

Το βράδυ, όταν κοιμήθηκε ο Γρουσούζης, ήρθε ο Άι Βασίλης· τον έβαλε πάνω στο έλκηθρο και πήγαν στη χώρα του "ποτέ", εκεί, δηλαδή, που μπορείς να θυμηθείς όλες τις αναμνήσεις και τα παιδικά σου χρόνια.

Όταν ξύπνησε, ο Γρουσούζης τρόμαξε, γιατί δεν ήξερε πού βρισκόταν εκείνη τη στιγμή. Έψαχνε κάποιον άνθρωπο για να του εξηγήσει, αλλά έβλεπε μόνο ξωτικά, τα πνεύματα των Χριστουγέννων και πολλές νεράιδες. Έφτασε σε ένα μέρος που είχε όλες τις αναμνήσεις και τα δώρα που έπαιρνε μικρός. Του ήρθαν στο νου οι όμορφες στιγμές που πέρασε μικρός με την οικογένειά του. Εκείνη τη στιγμή συγκινήθηκε πάρα πολύ, γιατί είχε πολλά χρόνια να νιώσει τη μαγεία των Χριστουγέννων.

Ξύπνησε ταραγμένος, μα με ένα χαμόγελο στα χείλη. Κατάλαβε πόσο όμορφη περίοδος είναι τα Χριστούγεννα και έβαλε στόχο να περνάει τις γιορτές με τα αγαπημένα του πρόσωπα.

Ποτέ ξανά μόνος, ποτέ ξανά λυπημένος!

“Χριστουγεννιάτικη Ιστορία”

Πρέπει τώρα να σας πω την ιστορία μιας γάτας. Δεν ήταν όμορφη, ούτε χαδιάρα. Ήταν, ίσως, η πιο άσχημη γάτα που έχω γνωρίσει. Δεν ήταν καν δική μου. Όμως, μου έκανε ένα θαυμάσιο χριστουγεννιάτικο δώρο.....

Λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, είχα πάει στο εμπορικό κέντρο για να αγοράσω κάποια δώρα για την οικογένειά μου. Πριν μπω στο κατάστημα, αντίκρισα σε μια γωνίτσα ένα γατάκι. Υπέθεσα πως ήταν αδέσποτο, καθώς δεν είχε λουράκι. Η γατούλα φαινόταν πολύ ταλαιπωρημένη και πεινασμένη. Γι' αυτό αποφάσισα να την πάρω μαζί μου στο σπίτι, για να τη φροντίσω. Οι γονείς μου έλειπαν από το πρωί στη δουλειά τους. Δεν τους έβλεπα σχεδόν καθόλου, μόνο λίγες φορές τα Σαββατοκύριακα, οπότε είχα συνηθίσει να μένω μόνη μου αρκετές ώρες, ακόμα και στις γιορτές.

Όταν έφτασα σπίτι, πήρα μία κουβέρτα και σκέπασα τη γάτα. Πήγα στο σουπερμάρκετ να αγοράσω τροφή και της έδωσα λίγη. Καθώς περνούσαν οι μέρες, εγώ δενόμουν όλο και περισσότερο μαζί της. Οι γονείς μου, ευτυχώς, δεν ήξεραν τίποτα. Κάθε βράδυ, όταν γυρνούσαν από τη δουλειά, έκρυβα τη γάτα στον κήπο, πίσω από κάτι θάμνους. Φοβόμουν πώς, αν μάθαιναν ότι τόσο καιρό έχω μια γάτα στο σπίτι, θα την έδιωχναν και η αλήθεια είναι ότι αυτή η μικρή γατούλα μου έκανε παρέα, ήταν πολύ σημαντική για μένα.

Φέτος, τα Χριστούγεννα, οι γονείς μου θα έλειπαν στο εξωτερικό για κάποιες δουλειές που είχαν και εγώ, πάλι, θα έμενα μόνη μου στο σπίτι. Δεν είχα κανέναν να με φροντίσει, οι παππούδες και οι γιαγιάδες μου είχαν πεθάνει εδώ και τρία χρόνια. Τα Χριστούγεννα είναι για μένα η χειρότερη εποχή, λίγο ασυνήθιστο για ένα παιδί 12 χρονών. Όλα τα παιδιά αυτή την εποχή συνήθως στολίζουν δέντρο, φτιάχνουν χριστουγεννιάτικα γλυκά, ανοίγουν τα δώρα τους και την Πρωτοχρονιά τρώνε μαζί με τις οικογένειές τους.

Εγώ, κάθε χρόνο, το μόνο που κάνω είναι να στολίζω ένα μικρό δεντράκι πάνω στο γραφείο μου, ευχόμενη τον επόμενο χρόνο να περάσω τα Χριστούγεννα με την οικογένειά μου. Έτσι, λοιπόν, τα φετινά Χριστούγεννα θα τα περάσω με τη «Μίσα», έτσι ονόμασα τη γάτα. Σκέφτομαι, μάλιστα, για δώρο Χριστουγέννων να της κάνω ένα λούτρινο ζωάκι. Μετά από λίγες μέρες, εγώ με τη Μίσα στολίσουμε το δέντρο στο δωμάτιό μου. Μπορεί να ακουστεί περίεργο, αλλά κατά κάποιο τρόπο εγώ με τη Μίσα επικοινωνούσαμε με τον δικό μας τρόπο. Υπήρξαν και πολλές φορές που εγώ δεν έπαιρνα ανταπόκριση, αλλά για κάποιον λόγο δεν αισθανόμουν μόνη. Μου έδινε χαρά, θαλπωρή, ηρεμία.

Πέρασαν οι μέρες και τελικά ήρθαν τα Χριστούγεννα. Μπορεί να μην γιόρτασα με την οικογένειά μου, αλλά είχα τη Μίσα κοντά μου. Τελικά, φέτος, εκπληρώθηκε η επιθυμία μου να περάσω όμορφα Χριστούγεννα. Πράγματι, τα ζώα είναι οι πιο πιστοί φίλοι του ανθρώπου και αυτή η γατούλα, όντως, μου χάρισε ένα θαυμάσιο χριστουγεννιάτικο δώρο, τη συντροφιά της.

Σοφία Κιοσπέ

Τμήμα Α2